

Superhelden

In mijn kindertijd, vroeger dus, heb ik de lokale bibliotheek leeggelezen. De kinder- en jeugdboeken, want “volwassen” boeken kreeg ik als klein opdongertje niet mee; de regels waren strikt en de sociale controle in een klein dorp streng.

Toen ik begon te puberen, een ‘state of mind’ die nog voortduurt overigens, ben ik overgestapt op superheldenstrips: Spider-Man, Wolverine, de Verdedigers, de Vergelders, de Hulk, enzovoort. Ik wilde ze allemaal zijn en soms dacht ik dat ik ze was (en soms denk ik dat nog steeds; gelukkig ben ik uitbehandeld en is er niks mis met mij, technisch en officieel gezien).

Ik was mijn helden vergeten, maar op een gegeven moment werden de superheldenfilms de bioscopen ingeslingerd; de technieken waren dusdanig ver ontwikkeld dat de strips ‘realistisch’ weergegeven konden worden op het witte doek.

Toen ik die films begon te kijken, nu als volwassene, of in ieder geval een stuk ouder, had ik opeens door waar de strips over gingen.

Over buitenstaanders, bijzondere mensen met een bijzondere gave en – altijd weer – een Achilleshiel of, in GGZ-termen, een “deukje” of “rugzakje.” Maar, afgezien van Captain America, is de maatschappij altijd wantrouwig tegenover de superhelden. Ze redden de Aarde, yay, maar leggen ondertussen New York in puin. En dat vindt men niet zo leuk en dan gaat men uitrekenen wat de schade is. Ik persoonlijk zou blij zijn dat de Aarde is gered ...

Volgens mij zijn er raakvlakken met hoe er op dit moment wordt omgegaan in de wondere wereld van de GGZ; “verwarde” mensen, weerbarstige zorgverzekeraars, een Schippers aan het roer die het eigenlijk ook niet goed weet.

Nu is niet iedereen een superheld, maar niemand is het ook niet.

Wars van Lezel